

Můj anděl strážný

Druhá
šance

Victoria
Schwabová

ALBATROS

Můj anděl strážný – Druhá šance

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Victoria Schwabová
Můj anděl strážný – Druhá šance – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

*Můj anděl
strážný
Druhá šance*

Victoria
Schwabová

ALBATROS

Přeložila Jitka Ircingová

Mé Court za její vlídnost.

Kapitola 1.

Caroline

Jídelna ve westgateské dívčí škole vypadala jako sluneční soustava.

Akorát nebyla plná planet a měsíců, ale dívek v uniformách, stolů a rámusu. Škola měla tři ročníky – šestý, sedmý a osmý – a každý měl vyhrazený vlastní čas na oběd. Zrovna obědvaly sedmačky a všech šedesát tři holek obíhalo kolem dvanácti stolů.

Caroline Masonová stála, svírala ták a sledovala, jak ostatní děvčata míří ke stolům přitahované gravitační silou kamarádek, smíchem a rutinou. Připadala si, jako by se vznášela ve vesmíru.

Každá patřila k nějakému stolu. Caroline kdysi taky k jednomu patřila.

Bezděčně sáhla po svém přívěsku, který nosila na krku –

malém půlkroužku – než si uvědomila, že tam není. Strčila ho na dno šperkovnice, kterou má v koupelně.

Caroline bylo jasné, že tam nemůže jen tak stát. Zhluboka se nadechla a zamířila ke stolu číslo dvanáct. U stolu dvanáct nikdo nesedával. Vlastně nikdo kromě Caroline. Po cestě se snažila nezvedat zrak od svého tácu, aby nikdo nezahlédl, jak osaměle se cítí.

V půli cesty jí však oči automaticky zabloudily ke stolu číslo sedm, k Lily Pierceové.

Kdyby škola Westgate byla opravdu sluneční soustavou, pak by Lily Pierceová byla jejím Sluncem.

Její dokonalé černé kadeře a stejně dokonalý úsměv jako by přitahovaly všechny v jídelně k ní. A pryč od Caroline. Všichni totiž Lily Pierceovou poslouchali. Dělalí všechno, co řekla. Ať už se s ní chtěli kamarádit, nebo ne, rozhodně si z ní nechtěli udělat nepřítele. A Lily Pierceová řekla všem sedmačkám, aby se nebavily s Caroline Masonovou.

Lily a Caroline spolu byly na kordy. Tedy až na to, že Caroline to nechtěla. Chtěla, aby všechno bylo jako dřív. Chtěla, aby se přestaly nenávidět.

Chtěla, aby se zase kamarádily.

„Z které ruky?“ řekla Lily.

Bylo to před dvěma lety v létě. Bylo jim deset. Seděly se zkrříženými nohama na Carolinině trampolíně. Lily se přistěhovala do sousedního domu tady v Beachwoodu v Kalifornii rok předtím, ale měly pocit, jako by se znaly odjakživa. A měly se kamarádit navěky. Na podzim pak spolu šly do šesté třídy na Westgate. To ještě neznaly Eriku. V tu chvíli byly jen samy dvě.

Caroline se nevěřičně zamračila na Lilyiny natažené ruce. Lily totiž ráda lidi klamala.

„No tak z které,“ naléhala Lily a kývla směrem k zaťatým pěstem.

Caroline se zamyslela a ukázala na levou. Lily se usmála a otevřela dlaň. Na ní ležel řetízek se stříbrným přívěskem ve tvaru půlkruhu. Pak ukázala, co měla v druhé ruce. Byl to ten samý řetízek se stejným přívěskem.

„Vidíš? Patříme k sobě jako ty přívěsky,“ řekla Lily a spojila oba přívěsky k sobě tak, že vytvořily celý kruh jako měsíc. Zdálo se, že je na sebe pyšná. „Budeme je obě nosit,“ pokračovala, „a nesmíme je nikdy sundat.“

„Vůbec nikdy?“

Lily zakroutila hlavou, až jí lokny poskočily. „Nesundáme si je, dokud budeme kamarádky, což budeme už pořád, takže ne, vůbec nikdy. Když si je sundáme, kouzlo se zruší.“

Caroline se zašklebila. „Jaké kouzlo?“

„Tohle.“ Lily natáhla ruku s řetízkem. „Polož ruku na moji.“ Caroline poslechla. „Slavnostně přísahám,“ začala Lily a pohledem vyzvala Caroline, aby po ní opakovala.

„Slavnostně přísahám,“ přidala se.

„Že dokud budu tohle nosit...“

„Že dokud budu tohle nosit...“

„Jsem polovina celku.“

„Jsem polovina celku.“

Lily se zazubila a podala Caroline její řetízek. „Ty budeš dávat pozor na mě,“ pokračovala, „a já zase na tebe. A budeme stát při sobě, ať se děje, co se děje.“

Caroline se usmála a dala si řetízek kolem krku. „Ať se děje, co se děje.“

Lily se zasmála a její smích se nesl po celé jídelně, až vytrhl Caroline ze vzpomínek.

Lily seděla u stolu s Erikou Klineovou a Whitney Abelovou. Pokaždé když se Lily zasmála, Erika se zasmála také. Ona se totiž i usmívala, špulila pusku a pohazovala svými rovnými černými vlasy podle Lily. Byla jako její klon, jen krutější.

Když Lily položila Erice a Whitney ruce kolem ramen, Caroline píchlo u srdce. Dalo by se říct, že za to všechno mohla Whitney, aniž by si toho byla vědoma. První den školy nebyla Whitney nic. Nebyla nikdo. Byla jen tou holčkou se dvěma trapnými copy, která skoro nepromluvila. Teď ovšem seděla u stolu sedm jako Lilyina nová oblíbenkyně.

Whitney něco řekla, Lily zaklonila hlavu a znovu se zasmála (v tu chvíli se Erika zasmála taky). Pak se naklonily k sobě. Hr-bily se tam nad stolem, takže Caroline neviděla, co tam dělají.

Chtěla se soustředit na jídlo, ale vlastně neměla ani hlad. Cítila, jak po ní celé osazenstvo stolu číslo sedm pokukuje. Nechtěla, aby viděly, jak hrozně se cítí, a tak předstírala, že si čte v sešitě, zatímco odpočítávala minuty, kdy se bude moci vrátit do třídy. Když konečně začaly některé sedmačky odcházet, zvedla se a šla odnést svůj táč do přihrádek u dveří.

A pak se to stalo.

Když procházela kolem stolu sedm, Lily odsunula svou židli, čímž Caroline zatarasila cestu. Caroline se zastavila tak prudce, že málem vyklopila svůj táč. Včas ho chytila a zacouvala. Přímo do Eriky.

Tedy spíše do jejího tácu.

Erika se zahihňala a Caroline ucítila, jak jí něco hustého a mokrého teče po zádech. Caroline se otočila a uviděla Eriku

držet táč před sebou, jako by se nic nedělo, až na to, že ho sklonila dolů směrem ke Caroline. Byl pokrytý odpornou směsí kečupu, hořčice a majonézy.

Ta teď byla i na Caroline.

Celá místnost ztichla a všech šedesát dva párů očí se otočilo ke Caroline a její zničené uniformě. Lily se usmála a Erika ji napodobila. Whitney vše tiše pozorovala s vyvalenými očima.

„Fuuuj!“ vyhrkla Erika a upustila táč zpět na stůl. „Mám na ruku kečup.“

Lily jí podala ubrousek. „Tumáš.“

„Díky,“ řekla Erika, otřela si prsty a dívala se Caroline do očí. „Nikdo přece nechce celý den smrdět jako špinavý táč.“

Velká kapka kečupu spadla Caroline na nohu. Začaly ji pálit oči.

Nebreč, opakovala si v duchu zoufale. *Nebreč. Nebreč.*

Lily ji upřeně pozorovala a čekala, co udělá. Caroline se chtělo plakat. Chtělo se jí křičet. Chtělo se jí praštit Eriku do nosu. Místo toho se otočila, hodila táč do přihrádky a vyběhla ze dveří. Přála si, aby se nikdy nemusela vracet.

Kapitola 2.

Aria

Stín se objevil na schodech školy, mezi dvěma pečlivě střiženými živými ploty a před velmi impozantními dveřmi. Nejprve byl stín jen malou skvrnou, ale brzy se začal rozpínat po celých schodech, až vyrostl do velikosti a tvaru dvanáctileté dívky.

Přesněji řečeno dvanáctiletého anděla strážného.

Zafoukal slabý větřík a pohrával si s větvičkami křoví. Stín se také zatřepotal a v mžiku se celý naplnil světlem. Vystoupila z něj dívka s vlnitými zrzavými vlasy.

Aria zamrkala. Neměla ponětí, kde je, ale věděla, kdo je. Pořád sama sebou. Za to byla vděčná.

„Hodný stín,“ řekla a světlo pod jejíma nohama zhaslo.

Stoupla si patami na boty svého stínu a zjistila, že na sobě nemá stejné oblečení jako předtím. Žádné modré legíny, zelený svetr ani růžové tkaničky.

Místo toho byla oblečená do školní uniformy – bílé tričko, kostkovaná sukně, bílé podkolenky a černé polobotky. Na kapse u trička byl emblém s vyšitým písmenem W.

Aria se podívala nahoru na kamenný štít nade dveřmi, na kterém stálo:

PŘÍPRAVKA WESTGATE

... a pak menším písmem:

DÍVČÍ ŠKOLA

Na ruce jí stále visel náramek, na kterém se pohupovalo jedno stříbřité peříčko, které si vysloužila za to, že pomohla Gabby. Další dva háčky byly stále prázdné. Když se Aria dívala na dveře, pocítila nával vzrušení. Tady v té škole na ni někdo čekal, i když to sám nevěděl. Ať to byl kdokoliv, byl pro ni označený kouřem stejné barvy jako Ariin náramek. Aria tu osobu musela jen najít a pomoci jí. Jakmile se jí to podaří, bude zase o krůček blíž k vysněným křídům. Zrak jí sklouzl k jejímu stínu a měla pocit, jako by je tam už viděla. Sice jen náznak – tu a tam nějaké peříčko – ale každý musí někde začít.

A dnes Aria začala tady. Na Westgate.

Po cestě ke dveřím přemýšlela o svých tkaničkách. Byly černé jako ty polobotky, do kterých byly zašněrované. Aria se zamyslela. Trocha barvy přece neuškodí. A pak jejich barvu změnila na pěknou fialovou. Usmála se, opřela se do dveří a šla hledat dívku s modrým kouřem.

„Promiňte? Mladá dámo?“

Hlas vycházel z důležitě vypadající kanceláře napravo.

Aria se otočila. „Já?“

„Ano, vy,“ řekla žena za stolem. Na malé jmenovce měla

napsáno slečna Groverová, vedoucí péče o studentky. „Co si myslíte, že děláte?“

Aria se rozhlédla. Z tónu té paní bylo jasné, že něco provedla, ale netušila co.

„Nemůžete si sem jen tak nakráčct takhle pozdě,“ vysvětlila slečna Groverová Arii. „To je přestupek.“

„Co je přestupek?“ zeptala se Aria.

„Přijít pozdě.“

„Ne, myslím tím, co je přestupek?“

Slečna Groverová si posunula brýle na nose a odkašlala si. „Přestupek je porušení pravidel.“ Ukázala na plakát na zdi. Byly na něm samé věty začínající na NE. Nežvýkat. Netelefonovat. Nechodit pozdě... „Za tři prohřešky se uděluje školní trest.“

Aria sice nevěděla, co je školní trest, ale radši se neptala. „Promiňte, to jsem nevěděla.“

Slečna Groverová se na ni podívala přes své brýle a přimhouřila oči. „Do které chodíte třídy?“

„Do sedmé,“ řekla Aria, protože v Gabbyině škole chodila také do sedmé. Tahle škola vypadala sice jinak, ale číslování bylo snad stejné.

„Jak se jmenujete?“

„Aria.“

Slečna Groverová se na ni zkoumavě podívala. „Vy sem nechodíte.“

Aria se zamračila. „Ale ano, chodím.“

„Mladá dámo, na této škole je pouze sto devadesát tři dívek a všechny je znám. Vás neznám, takže sem nechodíte.“

„Jsem tu nová,“ vysvětlila Aria a upřeně se dívala na počítač,

který měla vrátná na stole. „Zkontrolujte si to,“ dodala. U Gabby ve škole se dokázala přidat na seznam studentů. Mělo by to fungovat i u počítače. Tedy snad.

Slečna Groverová začala klepat do klávesnice. „Vaše příjmení?“

„Modrá.“ Aria na sebe byla pyšná, když si vzpomněla, že potřebujete dvě jména a příjmení je to druhé.

Slečna Groverová zuřivě bušila do kláves, až se konečně zastavila. „Aha,“ pronesla nevěřičně, „tady jste.“

Aria se usmála. Světla v kanceláři se lehce rozjasnila. Ovšem ta žena si toho zjevně nevšimla.

„Stejně jdete pozdě,“ řekla a strkala k Arii stoh letáků a papírů. „Jistě jste tohle všechno už dostala poštou a měla čas si přečíst pravidla, co máte a nemáte dělat a tak dále. Obvykle nové studenty chodí vítat zástupce studentů, ale nějak jsme nevěděli, že přijdete.“

„Bylo to na poslední chvíli,“ odpověděla Aria. „Taky jsem to nevěděla.“

„Aha, dobře. Tak tady máte rozvrh,“ poklepala slečna na papír návrhu hromádky. „Děvčata ze sedmé třídy jsou ještě na obědě, ale ten už bude končit. Zkusím najít nějakou šestačku, která by vám ukázala, kam...“

„To je v pořádku,“ usmála se Aria. „Najdu cestu sama.“

Žena zaváhala. „Jste si jistá?“

Aria přikývla. Musela najít jednu určitou studentku a škola byla veliká, takže už chtěla jít. Lehká tíha na prsou jí napovídala, že ta dívka bude nedaleko.

„Tak dobrá,“ řekla slečna Groverová nakonec a už se odvrátila. Aria nabrala papíry do náruče a byla už skoro u dveří, když zaslechla: „Slečno Modrá?“

„Ano, prosím?“

Slečna Groverová po ní vrhla malý nepřející úsměv. „Vítejte na Westgate.“

Aria sotva viděla přes tu horu papírů, když vešla do haly. Zdi ve škole měly sice krémovou barvu, ale docela se jí líbily. Velkými okny dovnitř pronikaly sluneční paprsky. Rostlina v květináči se o trochu více zazelenala, když Aria prošla kolem.

Docela hezká škola, pomyslela si a urovnávala si papíry v náručí. Zrovna si chtěla přivolat batoh, když za sebou uslyšela něčí hlas: „Hej, ty tam!“

Aria se otočila a uviděla, jak k ní míří jedna ze studentek. Měla na sobě stejnou uniformu jako ona, ovšem na kapsičce u trička se jí třpytil odznak s nápisem DOZOR. Aria usoudila, že chodí do osmé třídy. Ani ne tak podle toho, jak byla vysoká, ale spíš z jejího vystupování – dávala jím najevo, jak strašně je důležitá.

„Máš fialové tkaničky,“ řekla dívka, jako by o tom snad Aria nevěděla.

„Já vím,“ odpověděla Aria. „Nejdřív jsem je chtěla modré, ale pak ...“

„To je přestupek pravidel oblékání,“ přerušila ji dívka a založila si ruce. „Budu tě muset nahlásit.“

Aria se zamračila. „Ale já už jeden přestupek mám, za pozdní příchod.“

„No, tak teď už máš dva,“ řekla dívka. Aria se kousla do rtu. Byla na Westgate sotva deset minut a už ji dělil jen jeden přestupek od školního trestu, ať to bylo cokoli. Zato se ani trochu nepřiblížila k nalezení dívky s modrým kouřem. To nebyl zrovna skvělý začátek.

Dozorkyně napsala její jméno na fialový – jaká ironie – papír. Aria si povzdechla, když jí onen papír přistál na už tak dost vysoké hromadě v Ariině náruči. Osmáčka pak odcválala, zřejmě aby mohla potrestat někoho dalšího. Jakmile byla pryč, Aria si přebarvila tkaničky zase na černo a opět se vydala po chodbě.

Tolik se soustředila na to, aby štos papírů neupustila, že si nevšimla dívky, která šla s hlavou skloněnou proti ní. Srazilily se a všechny letáky a brožurky se kolem nich snesly jako déšť.

„Promiň,“ zamumlala dívka, když se snažila sebrat pár papírů.

„To nic,“ začala Aria. „Já jsem...“ Ale neznámá už stála na nohou a spěchala dál po chodbě. Aria se za ní dívala s vyvalenýma očima.

Dívka hleděla do země, světlé vlasy jí zakrývaly tvář a záda měla upatlaná něčím, co vypadalo jako kečup (a to se Aria dozvěděla, co je kečup, teprve před pár dny). Nebyl to ale kečup, co ji zaujalo. Dokonce ani to, že dívka vypadala, jako by před chvílí plakala.

Byl to modrý kouř, co ji upoutalo.

Světle modré pramínky se dívce točily kolem ramen a pak i s ní zmizely za rohem.

Pak si Aria uvědomila, že na chodbě není sama. Opodál stála dívka s rovnými černými vlasy a všechno s lehkým krutým úsměvem pozorovala.

„Ty jsi nová,“ řekla a prohlížela si Ariu. Nebyla to otázka.

Aria přikývla. „První den.“

„Jsem Erika,“ prohodila dívka a usmála se trochu víc.

„Ahoj, já jsem Aria.“ Usmála se tak mile, jak jen dovedla,

ačkoliv jí na Erice něco znepokojovalo. Možná to, že jí nepomohla sbírat rozházené papíry a jen se dívala. Nebo to, že vy-
padala potěšeně, když viděla, jak je ta druhá dívka rozrušená.
„Kdo to byl?“ zeptala se Aria.

„Tohle,“ odvětila Erika, „je Caroline Masonová. A jestli ti
můžu radit,“ dodala, když jim nad hlavami zadrnčel zvonek,
„drž se od ní co nejdál.“

Aria se neptala proč. Ani k tomu nedostala příležitost, pro-
tože Erika už kráčela pryč. Jedno ale věděla jistě: V žádném
případě neměla v úmyslu držet se od Caroline Masonové dál.

Protože Caroline Masonová byla přesně ta, kterou hledala.

Kapitola 3.

Caroline

„Bude to ten nejlepší školní rok ze všech.“

Tohle Lily řekla Caroline na cestě na Westgate první den nástupu do sedmé třídy. Bylo to teprve před třemi týdny, ale Caroline to přišlo jako věčnost.

Nyní celá udýchaná a rozčilená stála ve dveřích kanceláře výchovné poradkyně.

Svýma uplakanýma očima se neodpoutala od země po celou cestu do kanceláře paní Opelinové. Když narazila do té zrzavé dívky, udělalo se jí ještě hůř.

„Slečno Masonová,“ řekla paní Opelinová, když vzhledla od své práce. „Co pro vás mohu udělat?“

Nad hlavami jim zazvonil zvonek.

„Potřebovala bych půjčit uniformu,“ odpověděla Caroline a tváře se jí rozhořely.

Paní Opelinová pozvedla obočí. „A co se vám nelíbí na té, kterou máte na sobě?“

Caroline se otočila, aby poradkyně viděla tu nechutnou směs dochucovadel, která se táhla od límečku kdysi bílého trička až po lem kostkované sukně.

„Co se stalo?“ zeptala se paní Opelinová starostlivě.

„Byla to nehoda,“ odpověděla Caroline, jako by tu směs na ták schválně nenapatlaly Lily s Erikou a Whitney. Jako by Lily nedonutila Caroline prudce zastavit. Jako by Erika nedržela ták tak, aby napáchal co nejvíc škody.

„Aha,“ řekla paní Opelinová, došla ke skříni v rohu místnosti a vytáhla z ní čistou uniformu. Když si ji ale Caroline chtěla vzít, paní Opelinová ji nepustila z ruky.

„Caroline,“ řekla, „tohle je už čtvrtá uniforma od začátku školního roku. A to je teprve září.“

„Já vím,“ řekla pomalu dívka. „Omlouvám se,“ dodala.

„Neomlouvej se,“ promluvila paní Opelinová. „Jen mi pověz, co se děje.“

Caroline se sevřelo hrdlo. *Lily Pierceová mi dělá ze života peklo*, chtěla odpovědět. Ale tím by se nic nevyřešilo. Naopak by se všechno jen zhoršilo, protože paní Opelinová by to řekla jejím rodičům, ti by to řekli Lilyiným rodičům a Lily by ji pak nesnášela ještě víc, což bylo to poslední, co Caroline chtěla. A tak pověděla jen: „Nic, všechno je v pohodě.“

Paní Opelinová si povzdechla. „Tak dobře,“ řekla a podala jí uniformu. Když byla Caroline u dveří, poradkyně ještě dodala: „Ale kdyby sis to rozmyslela, víš, kde mě najdeš.“

Na záchodech si Caroline oblékla čistou uniformu. Špinavé oblečení nacpala do igelitky a tu pak do batohu.

„Slyšela jsi, co se stalo Caroline?“ řekl někdo na chodbě.

Ztuhla a zaposlouchala se.

„No a co,“ řekla na to jiná dívka, „nejspíš si to zasloužila...“

Caroline měla pocit, jako by ji někdo praštil. Sevřelo se jí hrdlo. Stála tam a poslouchala, ale hlasy se ztrácely. Nevěděla, o které dívky šlo, ale stejně na tom nezáleží. Podobný názor na to mají asi všichni. Zazvonil zvonek. Z představy, že půjde do třídy a bude sedět v jedné místnosti s těmi dívkami – nebo s takovými jako ony – se Caroline dělalo zle. Chtěla by zmizet.

Podívala se na svůj odraz nad umyvadlem. Její modré oči byly zarudlé a blondaté vlasy potřísněné kapičkami kečupu a hořčice. Takhle to být nemělo.

„Ty budeš dávat pozor na mě a já zase na tebe. A budeme stát při sobě, ať se děje, co se děje.“

Po tváři se jí začaly kutálet slzy, hned si je ale otřela. Když uslyšela druhý zvonek, párkrát se zhluboka nadechla a začala si smývat zbytky špíny.

Na hodinu přírodopisu přišla jen o pár minut později.

Přírodopis byl její oblíbený předmět, nebo alespoň býval. Nemusela se tam zabývat Lily nebo Whitney, ale Erika jejich nepřítomnost více než nahrazovala.

Erika nakrčila nos, když kolem ní Caroline prošla.

„Pane učitelí,“ řekla a zvedla ruku. „Tady něco smrdí.“

Učitel přírodopisu vzdechl. „Já nic necítím, slečno Klineová.“

„Já ano,“ trvala na svém a významně se podívala na Caroline. „Jako by se někdo vyválel ve zbytcích z kuchyně.“

Několik děvčat se zahihňalo. Caroline se zašklebila a šla si sednout.

„Soustředte se,“ řekl učitel. „Dnes budeme pracovat ve dvojicích.“

Caroline v duchu zasténala. Ve třídě byl lichý počet žákyň, takže tam bude muset sedět, dokud si všechny nenajdou někoho do dvojice, ona zbude jako jediná, pan učitel se zeptá třídy, kdo si ji přibere do trojice, nikdo neodpoví a ...

„Můžu být s tebou?“

Vzhlédla a uviděla u svého stolu dívku. Byla to ta zrzka, do které před pár minutami narazila. Caroline chvíli trvalo, než pochopila otázku, protože jí taky chvíli trvalo, než si uvědomila, že na ni někdo mluví. Srdce jí trochu poskočilo. Těšilo ji, že s ní někdo mluví.

Přípravka Westgate byla malá škola. Rozhodně dost malá na to, aby si Caroline zapamatovala všech šedesát dva studentek ve svém ročníku, a tahle nebyla jedna z nich. Asi je nová, takže s Caroline mluví jen proto, že jí ještě nikdo neřekl, že to nemá dělat.

Zatím.

„Já jsem Aria,“ usmála se dívka. „Zrovna jsem nastoupila.“

„Caroline.“

Aria se nasoukala ke stolu naproti ní. „Takže,“ řekla pak, „jsme spolu?“

Caroline zaváhala, ale poté přikývla. „Tak jo.“

Aria se přisunula blíž a zeptala se: „A co vlastně v té dvojici máme dělat?“

„Teď zrovna zkoumáme krystaly,“ vysvětlila Caroline a podala jí hrudku křemene. „A pak máme zodpovědět otázky na pracovním listu.“

Aria si podržela krystal proti světlu. „To je krása,“ zašeptala. Potom zavřela jedno oko, přidržela si krystal u druhého a dívala se skrz něj po celé třídě.

Když dorazila k Eričině lavici, zastavila se a jen se dívala. Potom krystal odložila a otočila se na Caroline.

„Támhle ta holka se na mě pořád tak divně kouká.“

Erika se na Ariu mračila tak úporně, jako by se snažila do ní očima vypálit díru. „To je Erika Klineová,“ vysvětlila jí Caroline. „A ta nejspíš jinak ani koukat neumí. Ale taky...“ Caroline se zahleděla do svého sešitu. „Taky se jí nejspíš nelíbí, že se se mnou bavíš.“

Aria vypadala, že se chce zeptat proč, a Caroline jí to vážně nechtěla vysvětlovat. Ale dívka se nezeptala. Řekla jen: „Jo, já vím. Už mi říkala, že se od tebe mám držet dál.“

Caroline cítila, jak se jí z obličeje vytrácí barva. „Tak proč jsi šla ke mně do dvojice?“

Aria se usmála, vzala si opět krystal a dívala se přes něj na lustr. „Protože jsem chtěla.“

Caroline na ni celá ohromená zírala.

„Dámy,“ ozval se učitel. „Nebavte se a pracujte.“

Caroline jen nepřítomně přikývla. Společně s Ariou pak po zbytek hodiny pracovaly v tichosti, ale Caroline celou dobu cítila, jak se na ni Aria dívá, a když zazvonil zvonek, šla dokonce za ní.

„Hele,“ začala Caroline, „díky, že jsi se mnou dneska byla ve dvojici, ale Erika má pravdu. Vážně by ses ode mě měla držet dál.“

Aria pohodila hlavou. „A to proč?“

Caroline si povzdechla. „Protože Erika je jedním z Lily-

iných poskoků a Lily mě nenávidí. Řekla všem holkám, aby se se mnou nebavily, takže pokud tě uvidí, že ty se se mnou bavíš, naštvě ji to. A věř mi, tuhle holku naštvat není dobrý.“

„Ty jsi to udělala?“ zeptala se Aria.

Caroline naprázdno polkla. „Hele, snažím se ti tu prokázat laskavost,“ řekla. Ariina vlídnost by všechno ještě zhoršila. Oběma. „Teprve jsi sem nastoupila a nevíš, jak to tu chodí.“

„Tak mi to vysvětli.“

„O to se snažím. Říkám ti, že jsem zlo. Takže pokud se nechceš stát nejnovějším školním vyvrhelem, měla bys mě úplně ignorovat.“

„Ale já nechci.“

„No, ale já jo,“ řekla Caroline, i když se jí škola najednou zdála snesitelnější, když měla s kým sedět a s kým se bavit. „Tak mě nech být.“ A než mohla Aria něco říct, Caroline se otočila a odešla.

Kapitola 4.

Aria

Ten den už podruhé sledovala Aria Caroline, jak odchází. Nechácala, o co jde. Kdo je Lily Pierceová? A co Caroline provedla, že ji tak naštvála? To vážně všichni ve škole začali Caroline ignorovat jen proto, že jim to jedna holka řekla?

Myšlenky jí hlavou vířily jako Carolinin kouř. Podívala se na své černé tkaničky. Přála si, aby byly pořád fialové. Byla si jistá, že kdyby byly fialové, lépe by se jí přemýšlelo.

Několikrát si poklepala nohou. A pak dostala nápad.

Vklouzla na záchodky. Když vešla do kabinky, uviděla na stěně vyškrábaný vzkaz.

Caroline Masonová na světě jen zabírá místo.

Arii zaplavil pocit, který dosud nikdy nezažila, a chvíli jí trvalo, než přišla na to, co to je. Vztek. Přejela prsty po těch slovech a ta najednou zmizela.

Potom nechala zmizet sebe.

Být neviditelná se jí nijak zvlášť nelíbilo. Samozřejmě se to občas hodilo, ale připadala si při tom tak nějak... méně skutečná. Nicméně jestli má pomoci Caroline, musí přesně pochopit, o co tady jde, a tento způsob byl asi tím nejlepším, jak vyzkoumat, jaký je Carolinin život bez Arii.

Vyšla z kabinky a podívala se do zrcadla. Trochu se lekla, když se v něm neviděla, ale hned šla hledat Caroline.

Zahlédla modrý kouř, zrovna když Caroline mířila na poslední hodinu, na výtvarnou výchovu. Aria proklouzla dveřmi za ní.

Caroline se posadila a Aria si stoupla vedle ní. Doufala, že i když ji Caroline nevidí, nebude se cítit tak sama. Erika si sedla na opačný konec třídy vedle dívky, kterou Aria ještě neviděla. Na batohu měla napsáno Whitney.

„Dobré odpoledne,“ řekl učitel. Vypadal přesně tak, jak si učitele výtvarky představovala – veselý a ušpiněný od barev. Na tabuli bylo napsáno, že se jmenuje pan Ferris. „Dnes máme nádherný den,“ řekl. „Říkal jsem si...“

„Že dnes zrušíte hodinu?“ navrhla jedna z žaček.

Spustilo se sborové „Jooo!“ a „Prosíím!“, ale pan učitel se jen zasmál a zvedl ruku. Třída se opět utišila.

„Bohužel,“ prohodil nakonec a chopil se svého notesu. „Školní řád mi to neumožňuje. Ale napadlo mě, že bychom mohli jít kreslit ven.“

Třídou zahučela směsice souhlasných zamručení a učitel se pustil do docházky. „Takže,“ řekl, když s ní byl hotový. „Chybí nám jen Lily.“

„Já jsem tady, pane učiteli.“

Caroline na své židli ztuhla. Aria se otočila a ve dveřích uviděla stát Lily Pierceovou.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ řekla a zamávala omluvenkou.

Aria spadla brada. Lily byla bledá, měla černé kudrnaté vlasy a okouzlující úsměv. Aria ale nezaskočila žádná z těch věcí. Ne, bylo to něco, čeho si nikdo jiný nevšiml. Něco, co nikdo jiný vidět ani nemohl.

Lily Pierceovou halil mrak modrého kouře.

Všechny studentky si našly své místo na trávníku, položily si bloky na klín a chopily se svých pastelek. Lily s Erikou a Whitney seděly v kroužku uprostřed trávníku, zatímco Caroline se usadila sama ke stromu. Hlavu měla skloněnou nad papírem a snažila se nakreslit spadlý list, přičemž si oranžovou pastelkou dala záležet na každé křivce a každé žilce.

Aria, která byla stále neviditelná, si sedla vedle ní, ale nemohla odtrhnout oči od Lily a jejího kouře. Byl to ten samý kouř, který označoval Caroline – blankytně modrý, stejně jako Ariin náramek.

Nedávalo to vůbec smysl.

Přece už našla dívku, které má pomoci.

Jak tady mohly být dvě?

Když pozorovala Lily, jak se usmívá, chichotá a šeptá něco Erice do ucha, žaludek jí udělal kotrmelec.

Modrý kouř sice označoval lidi, kteří potřebují pomoc, ale měla dojem, že jde o ty, kteří si její pomoc zaslouží. Z toho, co o Lily Pierceové slyšela, usoudila, že to asi nebude moc hodný člověk.

Jak má pomoci někomu, koho šikanují, a zároveň člověku, který ho šikanuje?

V tom musí být něco víc.

Pan učitel se zastavil u Caroline, aby si prohlédl její výtvar. „Vy máte ráda přírodopis, vidíte, slečno Masonová?“

Caroline vzhlédla. „Ano, pane učiteli. Jak to víte?“

Učitel se lehce usmál a kývl směrem k její kresbě. „Snažíte se ten list okopírovat, znovu jej vytvořit na papíře, stejný tvar, stejné stíny. Ale umění není tak vědecké,“ vysvětloval, „je to víc... umělecké.“

„Omlouvám se.“

„Ne, neomlouvejte se, Caroline. Jen se uvolněte. Nedržte tu tužku tak pevně. Nebojte se nakreslit čáru kousek vedle. A hlavně se nesnažte ji smazat, když to uděláte. Prostě nakreslete ještě jednu.“

Caroline přikývla a Aria se přistihla, že také přikyvuje. Tenhle učitel se jí líbil. Do klína jí spadl červený list. Usmála se a zvedla ho proti slunci. Podzim byl tak barevný. Aria začínala mít pocit, že to je její nejoblíbenější roční období. Tedy alespoň momentálně nejoblíbenější. Zatím totiž ještě nezažila zimu ani jaro, takže si nebyla úplně jistá, ale dnes to bude určitě podzim.

Vzhlédla a zjistila, že na ni Caroline zírá s vykulenýma očima.

Ne, ne na ni, ale na ten červený list v její ruce. Aria totiž zapomněla, že není vidět, takže to asi vypadalo, že se list vznáší ve vzduchu pomocí nějakého kouzla. Rychle ho pustila. Caroline sledovala, jak se snáší na zem, potom jej zvedla a položila si ho na svůj blok.

Z druhé strany trávníku se ozval smích. Aria se otočila a uviděla Lily, jak zakrývá Ericu pusou. Aria se zvedla a šla k nim.

Když uviděla, čemu se smějí, zamračila se. Erika dokreslila svůj strom. Kolem kresby hlásaly tři různé rukopisy slova Nula, Exot a Pošuk. Whitney okusovala svou tužku a Erika se samolibě usmívala. Lily ale ne. Její smích se vytratil.

Aria Lily zkoumavě pozorovala. Něco bylo špatně. Viděla jí to na očích v těch pauzách mezi smíchem. Jako by nebyla doopravdy šťastná.

Aria si povzdychla a naklonila se blíž k Lilyinu obličejí. Mezi nimi se klikatila stuha modrého kouře.

Co ten kouř ale tvoří? přemýšlela Aria a pozorně zkoumala modrý opar. Chápala, proč se kouř točí kolem Caroline, a dokázala by říct, jaké myšlenky a pocity osamění dým naplňují. Co ale mohla potřebovat Lily?

Zazvonilo a Aria se narovнала.

„Taková nula,“ řekla Erika, když si balila věci. Arii bylo jasné, že mluví o Caroline.

„Jo,“ přidala se trochu nepřítomně Whitney.

Pak Erika dodala: „Nemůžu uvěřit, že jste bývaly nejlepší kámošky.“

Aria se zarazila. *Nejlepší kámošky?* Podívala se na Lily a její modrý kouř, když vtom dívka protočila panenky a prohlásila: „Vid?“

Jak je to možné? Jak se z nejlepší kamarádky může stát tyran?

Lily a její kamarádky si oklepaly trávu ze sukní a zamířily zpět ke škole. Aria chtěla jít zpátky za Caroline, ale ta už byla pryč.

Kapitola 5.

Caroline

„Dneska sama?“ zeptala se po škole Caroline máma.

„Sama,“ zamumlala Caroline a nastoupila do auta.

Tohle se opakovalo každý den. Zpočátku si Caroline vymýšlela různé výmluvy, proč s nimi nikdo další nejede, ale časem jí ty dobré výmluvy došly a už ani neměla energii na to, aby je říkala dostatečně přesvědčivě.

„Jak bylo ve škole?“ zeptala se máma.

Caroline se zadívala z okna a vzpomněla si na incident při obědě. „V pohodě,“ zalhala.

Její matka se na ni zadívala. „Nemáš na sobě jinou uniformu?“

Podívala se na své vypůjčené oblečení. „Tu svou jsem si při obědě pokecala.“

„Proboha, v poslední době jsi nějaká nemotorná. To už je tenhle měsíc potřetí.“

Počtvrté, pomyslela si Caroline. Poprvé Lily s Erikou nacpaly během tělocviku její oblečení do popelnice. Podruhé ho spláchly do záchodu (Caroline tam stála v zatopené kabině a sledovala, jak se její sukně točí v míse). Potom si Caroline dala na skříňku zámek. Chvilí to fungovalo, ale ony díky tomu byly ještě vynalézavější. Třetí uniformu jí pocákaly bahnem. A teď tohle.

Alespoň přežila výtvarku. Poslední hodinu dne. A taky tu nejhorší. Při výtvarce to totiž všechno začalo.

Když dorazily domů, máma volala nahoru na Megan, Carolininu sestru. Když se neozývala žádná odpověď, poprosila Caroline, ať se za ní jde podívat.

Megan byla natažená na posteli a měla mobil u ucha. Ona měla mobil u ucha pořád.

„Shání tě máma,“ řekla Caroline.

Megan mávla rukou. „Hned jsem dole.“

Caroline váhala. Megan bylo šestnáct, byla okouzlující a bezpochyby nejoblíbenější holka na škole, kam chodila. Caroline si nedokázala představit, že by ji někdo šikanoval.

Když sestra viděla, že Caroline neodešla, odtáhla telefon a řekla: „Co chceš?“ Tím tónem jako by rozkázala *jdi pryč*.

Caroline zaváhala. „Já...“

Potřebuju od tebe poradit, chtěla říct. Škola je peklo a já nevím, co mám dělat. Bojím se, že když to řeknu mámě, poradkyni nebo ředitelce, všechno se tím jen zhorší a já...

„Tak co?“ naléhala netrpělivě Megan.

Caroline polkla. „Chtěla jsem si půjčit tvůj hřeben,“ řekla a couvala ze dveří.

Megan protočila panenky, hodila po ní hřeben a nohou zabouchla dveře.

Caroline se ploužila chodbou do koupelny. Pohodila hřeben na policičku, vytáhla z batohu špinavou uniformu a nacpala ji do umyvadla. Na policiče měla šperkovnici a v ní někde na dně řetízek s půlkruhovým přívěskem.

Budeme stát při sobě, ať se děje, co se děje.

Nedokázala řetízek vyhodit, ale nemohla se ani přinutit šperkovnici otevřít a vyndat ho.

Místo toho se snažila vyčistit skvrny z uniformy, ale nechtěly pustit, naopak se ještě zvětšily, a tak tričko i sukně dostaly nechutně oranžovou barvu.

Caroline uslyšela bouchnutí dveří od auta a známý hlas. Sevřelo se jí hrdlo. Nestačilo, že musí Lily vídat každý den ve škole. Bydlely dokonce vedle sebe.

Oknem v koupelně uviděla Lilyiny černé vlasy, když vystupovala z auta. Lilyin úsměv slábl a nakonec se vytratil úplně. Caroline věděla, jak Lily nesnáší všechno to učení, kroužky a uklízení, protože to je jedna z těch věcí, které o sobě nejlepší kamarádka vědí. Sledovala, jak Lily na verandě zaváhala, jako by vůbec nechtěla jít dovnitř.

Na vteřinu ji Caroline přestala nenávidět. Jen jí bylo své bývalé kamarádce líto. Pak si ale vzpomněla na ušpiněnou uniformu v umyvadle a vzteky plácla do vody. Nechala oblečení odmočit, šla do svého pokoje a natáhla se na postel.

Třeba je to jen špatný sen. Přála si, aby se mohla probudit.

Nebo utéct. Občas přemýšlela o tom, že uteče a začne nový život.

Ale Caroline Masonová nechtěla nový život.

Chtěla zpátky ten starý.

„Co třeba Beth?“ ukázala Lily vidličkou na druhý konec jídelny. Byl první týden školy.

„To ne,“ řekla Erika. „Má tady o rok výš ségru. A co Jessabel?“

Lily zakroutila hlavou. Caroline věděla, že se jí líbí Jessabelin starší brácha.

„Tak ať vybere Caroline,“ navrhla Erika.

Caroline se zamračila. „A proč?“ zeptala se. „Proč musíme někoho vybírat?“

„Začal nový rok, Caroline,“ vysvětlovala Lily. „Musíme vyslat vzkaz. Dát všem najevo, aby si nezahrávaly se stolem sedm.“

„Ale nikdo si přece se stolem sedm nijak nezahrává,“ opáčila Caroline. „Zatím.“

Lily si dramaticky povzdychla. „Ty to nechápeš.“

„Ne,“ řekla Caroline, „nechápu.“

Nebylo to poprvé, kdy Lily takhle někoho vyčlenila. Šla po každé, která ji něčím naštvála (ještě v šesté třídě se chovala hrozně k jedné holce jen proto, že urazila Caroline). Tohle ale vypadalo jako náhodný výběr, a to se Caroline nelíbilo.

„Je to předběžné opatření,“ vysvětlila Lily. „Vyšleme zprávu. Až s tou, kterou vybereme, budeme hotové, nikdo nebude chtít zaujmout její místo. Nikdo nebude chtít být proti nám. To znamená, že všichni budou chtít být na naší straně. Už to chápeš?“

Caroline to nechápala. Ale nechtěla být ani proti Lily. Navíc po ní i s Erikou házely pohledy, kterými říkaly: Buď jsi s námi, nebo proti nám. A tak přikývla a snažila se nemyslet na špatný pocit, který ji zaplavil.

„Už vím!“ řekla Erika. „Co takhle Whitney Abelová?“

„Tu neznám,“ odpověděla Lily.

„Ta je nová,“ vysvětlila Erika a ukázala k jinému stolu.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.